

Nr druku1124-1.....

Projekt Prezydenta Miasta
z dnia07.12.2009.....

Wpłynęło do Biura Rady Miasta
w dniu

07.12.2009

Uchwała Nr
Rady Miasta Lublin
z dnia

**w sprawie nadania nazw ulicom położonym w granicach
administracyjnych miasta Lublin**

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym
(Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zmianami) – Rada Miasta Lublin uchwała, co następuje :

§ 1

- 1.Ulicy oznaczonej nr 1 na załączniku graficznym stanowiącym integralną część uchwały, nadaje się nazwę : **ul. Ireny Sendlerowej.**
- 2.Ulicy oznaczonej nr 2 na załączniku graficznym stanowiącym integralną część uchwały, nadaje się nazwę: **ul. kpt. Władysława Raginisa .**
- 3.Ulicy oznaczonej nr 3 na załączniku graficznym stanowiącym integralną część uchwały, nadaje się nazwę : **ul. ppor. Jana Bolbotta.**
- 4.Ulicy oznaczonej nr 4 na załączniku graficznym stanowiącym integralną część uchwały, nadaje się nazwę : **ul. mjr Mariana Gołbiewskiego.**

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Lublin.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego.

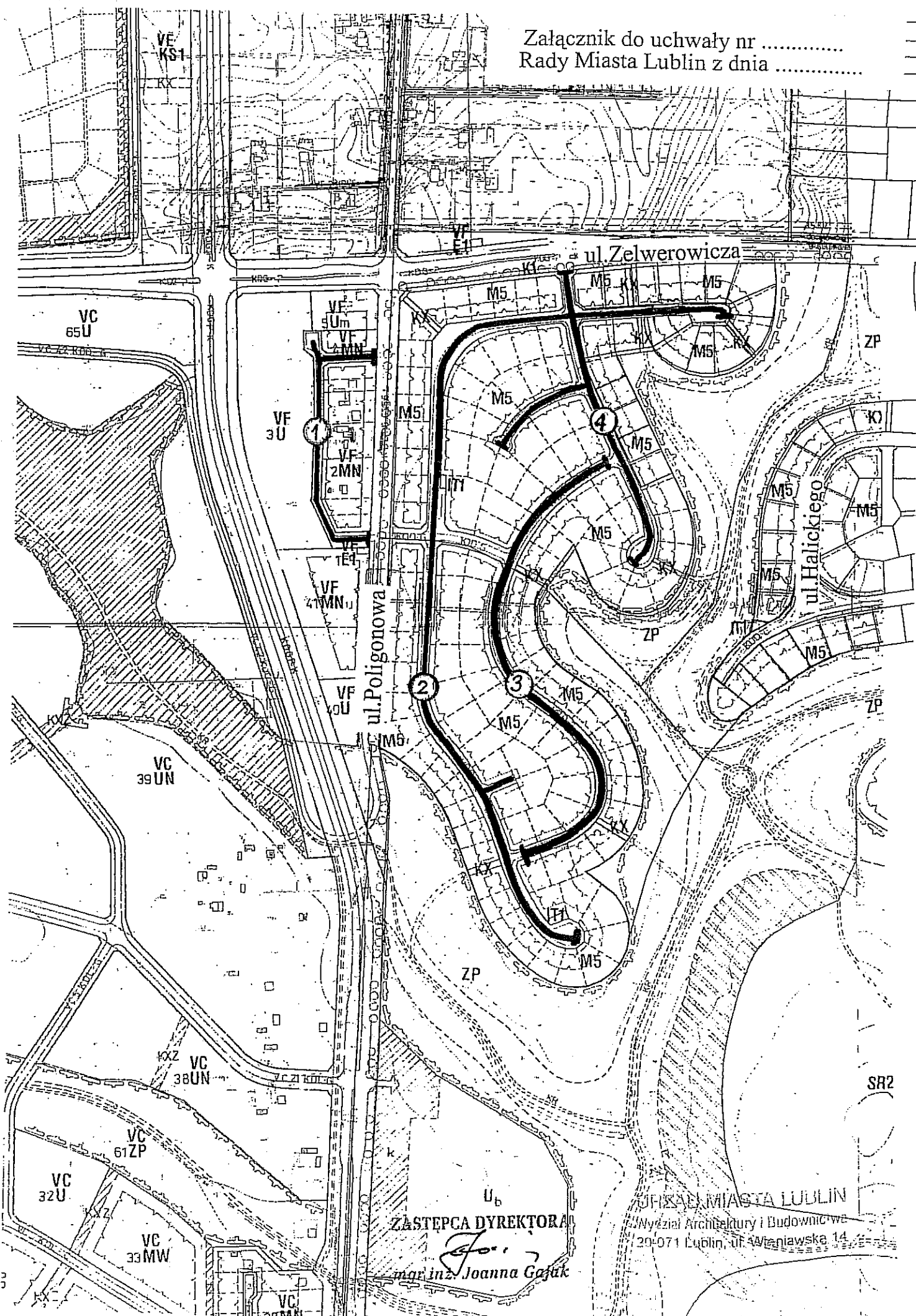
Przewodniczący
Rady Miasta

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

ZASTĘPCA DYREKTORA *prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Fic*

mgr inż. Joanna Gajak

Załącznik do uchwały nr
Rady Miasta Lublin z dnia

ZASTĘPCA DYREKTORA
Joanna Gajak
mgr inż. Joanna Gajak

BIURO MIASTA LUBLIN
Wydział Architektury i Budownictwa
20-071 Lublin, ul. Wianawska 14

UZASADNIENIE

Irena Sendlerowa – ur.15 lutego 1910 w Warszawie, zm.12 maja 2008 w Warszawie- polska działaczka społeczna, Sprawiedliwa wśród Narodów Świata

Jej ojciec, Stanisław Krzyżanowski, był lekarzem, którego pacjentami było wielu ubogich Żydów. Swoje dzieciństwo ze względu na tan zdrowia spędziła w Otwocku, który miał status uzdrowiska. W latach międzywojennych mieszkanka Tarczyna. W czasie wojny pracowała dla miejskiego ośrodka pomocy społecznej.

Zacząła pomagać Żydom długo przed powstaniem getta warszawskiego. W grudniu 1942 świeżo utworzona Rada Pomocy Żydom „Żegota” mianowała ją szefową wydziału dziecięcego. Jako pracownik ośrodka pomocy społecznej miała przepustkę do getta, gdzie nosiła Gwiazdę Dawida jako znak solidarności z Żydami oraz jako sposób na ukrycie się pośród społeczności getta. Współpracowała z polską organizacją pomocową działającą pod niemieckim nadzorem i zorganizowała przemykanie dzieci żydowskich z getta, umieszczając je w przybranych rodzinach, domach dziecka i u sióstr katolickich w Warszawie, Turkowicach i Chotomowie.

Aresztowana w 1943 przez Gestapo, była torturowana i skazana na śmierć. „Żegota” zdołała ją uratować, przekupując niemieckich strażników. W ukryciu pracowała dalej nad ocaleniem żydowskich dzieci, uratowała ich ok.2,5 tys.

Po wojnie pracowała na rzecz dzieci, m.in. tworzyła domy sierot, powołała Ośrodek Opieki nad Matką i Dzieckiem – instytucję pomocy rodzinom bezbronnych. Dane jej było doświadczyć, równie ciężkich jak ze strony gestapo, prześladowań komunistycznego Urzędu Bezpieczeństwa. W PRL zupełnie o niej zapomniano, co może dziwić, bo przecież kierowany przez nią zespół uratował od zagłady dwa razy więcej Żydów niż znany na całym świecie Oskar Schindler. Przesądził o tym jej AK- wski rodowód.

Związana była z ruchem socjalistycznym i PPS. W latach 1948-68 należała do PZPR. Wystąpiła z partii po wydarzeniach z marca 1968r.

W 1965r. została uhonorowana przez izraelski instytut Yad Vashem medalem Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata. W 2003r. z rąk prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego otrzymała Order Orła Białego. Jest odznaczona również Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

W marcu 2007r. Senat RP, przyjął uchwałę w sprawie uhonorowania działalności Ireny Sendlerowej i Rady Pomocy Żydom „ Żegota” w tajnych strukturach Polskiego Państwa Podziemnego w okresie II Wojny Światowej.

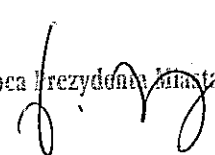
W kwietniu 2007r. decyzją Międzynarodowej Kapituły Orderu Uśmiechu, odznaczona została Orderem Uśmiechu. W maju 2007r. otrzymała tytuł Honorowej Obywatelki Miasta Stołecznego Warszawy.

Irena Sendlerowa zmarła 12 maja 2008r. w szpitalu przy ul. Płockiej w Warszawie. Pogrzeb odbył się na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie, 15 maja 2008r.

ZASTĘPCA DYREKTORA

gr inż. Joanna Gajak

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Fic

UZASADNIENIE

Władysław Raginis - ur. 27 czerwca 1908 w Dźwińsku (ob. Daugavpils na Łotwie), zm.10 września 1939) – Kapitan Korpusu Ochrony Pogranicza, heroiczny dowódca bitwy pod Wizną.

Po ukończeniu Gimnazjum w Wilnie, w 1927 wstąpił do Szkoły Podchorążych Piechoty w Komorowie k. Ostrowi Mazowieckiej. Po jej ukończeniu kontynuował edukację wojskową w Oficerskiej Szkole Piechoty, którą ukończył w stopniu podporucznika latem 1930. Następnie pełnił służbę w 76 Pułku Piechoty w Grodnie jako dowódca plutonu. W połowie lat 30. pełnił również funkcję instruktora - wykładowcy w Szkole Podchorążych Piechoty, której był absolwentem.

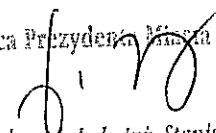
W 1939, w formie wyróżnienia, otrzymał przydział do Korpusu Ochrony Pogranicza na stanowisko dowódcy 3 kompanii batalionu ciężkich karabinów maszynowych „Sarny” pod komendą ppłk. Nikodema Sulika.

W sierpniu 1939 obsadził wraz ze swoją kompanią schrony bojowe twierdzy Osowiec.

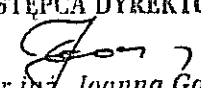
2 września 1939 mjr Jakub Fober, opuszczając ze swym batalionem „Wiznę”, przekazał kpt. Raginisowi dowództwo nad całością obrony odcinka „Wizna” tj. pasa o szerokości 9km, który był fragmentem linii obronnej Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Narew” gen. Czesława Młot – Fijałkowskiego na rzekach Narwi i Biebrzy.

W czasie kampanii wrześniowej Władysław Raginis dowodził odcinkiem jednego z punktów oporu w okolicach Wizny. Dowodząc 720 żołnierzami (w tym 20 oficerów) bronił powierzonego mu odcinka przed nacierającym XIX Korpusem Armijnym pod komendą gen. Heinza Guderiana liczącym 42 200 żołnierzy (w tym 1200 oficerów). Podczas obrony Wizny, zwanej również polskimi Termopilami, kpt. Władysław Raginis oraz por. Stanisław Brykański złożyli przysięgę, że żywi nie oddadzą bronionych pozycji. W polskiej historiografii istnieje niepotwierdzony przekaz, iż po trzech dniach niemieckiego natarcia, gen. Heinz Guderian zagroził, że jeśli polscy żołnierze się nie poddadzą, rozstrzela jeńców wojennych. Pomimo groźby, obrona ostatniego punktu oporu - bunkra dowodzenia na Górze Strękowej – trwała nadal, aż do wyczerpania się zapasów amunicji. Wówczas Raginis, około godziny 12 w południe 10 września, rozkazał swoim żołnierzom złożyć broń i oddać się do niewoli. Następnie, ciężko ranny, dopełnił słów złożonej przysięgi – pozostał na stanowisku dowodzenia i popełnił samobójstwo rozrywając się granatem.

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Fic

ZASTĘPCA DYREKTORA

mgr inż. Joanna Gajak

UZASADNIENIE

Jan Bolbott - urodził się 28 kwietnia 1911r. w Wilnie. W 1930r. uzyskał świadectwo dojrzałości w Gimnazjum i Liceum króla Zygmunta Augusta w Wilnie i następnie rozpoczął studia prawnicze na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego. W 1935r. Przeniósł się na Wydział Prawa i Ekonomii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. W ramach studiów odbywał praktykę prawniczą w Sądzie Okręgowym w Lublinie. Podczas studiów zawarł związek małżeński z Ireną Wojciechowską, absolwentką Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, nauczycielką historii w szkołach średnich w Lublinie. Mieszkał w Lublinie od 1935 do 1937, pracował jako urzędnik w jednym z lubelskich banków. W 1939r. rozpoczął przygotowywanie pracy magisterskiej. Ukończenie studiów prawniczych na jesieni 1939r. uniemożliwiła mobilizacja w związku ze zbliżającym się wybuchem wojny.

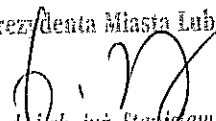
Jan Bołbott został przydzielony do Pułku „Sarny” Korpusu Ochrony Pogranicza po dowództwem ppłk. Nikodema Sulika. Otrzymał przydział dowódcy plutonu 4 kompanii Batalionu „Sarny”, który obsadzał fortyfikacje w miejscowości Tynne. 18 września 1939r. oddziały sowieckie zaatakowały fortyfikacje „Tynne”. Do 20 września 1939r. ppor. J.Bołbott razem ze swoimi podkomendnymi, pomimo olbrzymiej przewagi liczebnej agresora, skutecznie odpierał sowieckie ataki, zadając przy tym przeciwnikowi poważne straty.

Jan Bołbott zginął razem ze swoimi 49 żołnierzami 20 września 1939r. kiedy to Sowietci obłożyli materiałami łatwopalnymi i podpalili bunkry „Tynne”. Świadectwo bohaterskiej postawy ppor. Jana Bołbotta złożył jego dowódca major Emil Edmund Markiewicz. Według dowódcy J.Bołbott wypełnił obowiązek żołnierski, wykazał się męstwem i umiejętnościami dowódczymi, miłością do Ojczyzny i tym, że pomimo beznadziejnej sytuacji militarnej wytrwał na posterunku do końca.

W 1989r. Prezydent RP na Uchodźstwie nadał pośmiertnie ppor. Janowi Bołbottowi Krzyż Srebrny Orderu Wojennego Virtuti Militari za czyny wybitnego męstwa i odwagi wykazane w drugiej wojnie światowej 1939-1945r.

Ppor. Jan Bołbott jest jednym z nieznanym opinii publicznej bohaterów wojny polsko - sowieckiej 1939r.

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Fic

ZASTĘPCA DYREKTORA

mgr inż. Joanna Gajak

UZASADNIENIE

Marian Gołębiewski , ur.16.04.1911r. w Płońsku, zm.18.10.1996r. w Warszawie – cichociemny, żołnierz AK i WiN, członek opozycji antykomunistycznej w PRL.

Był synem Stanisława, z zawodu szewca i Józefy z domu Sep. W 1922r przeprowadził się wraz z rodziną do Inowrocławia. W 1931r. ukończył seminarium nauczycielskie.

W czasie wojny obronnej w 1939r. został wcielony (jako ochotnik) do 45 Pułku Piechoty, z którym 19 września przekroczył granicę i został internowany w Rumunii. W listopadzie 1939r. dotarł do Francji, gdzie po ukończeniu Szkoły Podchorążych Piechoty, został przydzielony do 1 Dywizji Grenadierów. Brał udział w walkach z Niemcami w Alzacji i Lotaryngii. W czerwcu 1940r. dostał się do niewoli i trafił do obozu w Sargemindes, skąd uciekł w październiku 1940r. Przez Francję, Hiszpanię i Gibraltar dotarł w lipcu 1941r. do Anglii.

Na teren Polski przerzucono go w październiku 1942r. W połowie listopada 1942r. udał się na teren Inspektoratu Rejonowego Zamość (Okręg Lublin AK), gdzie objął funkcję szefa Kedywu. W związku z akcją wysiedlenia i eksterminacji polskiej ludności Zamojszczyzny podlegające mu oddziały przeprowadziły kilka akcji odwetowych na wsie zasiedlone przez kolonistów niemieckich. W październiku 1943r. został komendantem Obwodu Hrubieszów. Był zwolennikiem rozpoczęcia ofensywnych działań przeciw zagrażającym ludności polskiej siłom OUN-UPA. W maju 1944r. został mianowany komendantem Obwodu Włodzimierz Wołyński. Organizował kwatery, wyżywienie i pomoc medyczną dla żołnierzy 27 Wołyńskiej Dywizji Piechoty AK, którzy przedostali się za Bug.

Bo zajęciu Lubelszczyzny przez Armię Czerwoną kontynuował działalność jako komendant Obwodu Hrubieszów. 19 sierpnia 1944r. jego stuosobowy oddział uwolnił kilkunastu żołnierzy AK z więzienia w Hrubieszowie.

W nowej sytuacji stał się zdecydowanym zwolennikiem porozumienia z Ukraińcami, z którymi niedawno jeszcze podległe mu oddziały toczyły krwawe walki. Swoją koncepcję przedstawił na odprawie dla dowódców z Obwodów Hrubieszów, Chełm i Zamość we wrześniu 1944r. Po odprawie tej wydano skierowaną do Ukraińców ulotkę wzywającą do zaprzestania walk i zjednoczenia się przeciw wspólnemu wrogowi. Porozumienie to nie znalazło poparcia we władzach centralnych Delegatury Sił Zbrojnych. Niemniej do wiosny 1947r. na terenie Lubelszczyzny i Podlasia zawieszenie broni między UPA a polskim podziemiem było mniej więcej przestrzegane, dochodziło nawet do współdziałania.

W marcu 1945r. Gołębiewski objął funkcję inspektora Inspektoratu Rejonowego DSZ. W czerwcu został szefem sztabu i zastępcą komendanta Okręgu Lublin DSZ. Był jednym ze współtwórców niezrealizowanego planu ataku na więzienie mokotowskie w Warszawie.

21 stycznia 1946r. został aresztowany i po ciężkim śledztwie, w czasie którego był bity i torturowany, sądzony był w trakcie procesu I Zarządu Głównego WiN. 3 lutego 1947r. skazano go (jako jedyne w tym procesie) na karę śmierci, którą trzy dni później prezydent Bolesław Bierut zamienił na karę dożywotniego więzienia. 22 lutego, na mocy amnestii, zmniejszono ją do 15lat (z utratą praw na zawsze i przepadkiem mienia).

Siedział w więzieniach w Warszawie, Rawiczu, Wronkach i Sieradzu, skąd 3 grudnia 1955r. wraz z innymi więźniami próbował uciec. Próba ta została udaremniona na skutek interwencji pułku Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Otrzymał karę dożywotniego więzienia, jednak w wyniku amnestii z 1 maja 1956r. wyrok zmniejszono mu do 10 lat. Wyszedł na wolność 21 czerwca 1956r. Po wyjściu na wolność miał trudności ze znalezieniem pracy. W 1959r. był jednym (obok m.in. Ignacego Czumy) powołania tajnej organizacji antykomunistycznej, złożonej z byłych członków Armii Krajowej. Jednak próby utworzenia takiej organizacji nie powiodły się.

Sześć lat później, w 1965r. należał do założycieli grupy konspiracyjnej znanej później jako Ruch. Był także łącznikiem między "młodszym" środowiskiem działaczy Ruchu a kombatantami AK i WiN.

Został aresztowany w czerwcu 1970r., podobnie jak inni członkowie organizacji, w związku z planowaną akcją podpalenia Muzeum Lenina w Poroninie. Jako jeden z przywódców został skazany na 4,5 roku więzienia. Podobnie jak sądzeni w tym samym procesie Andrzej i Benedykt Czumowie, Stefan Niesiołowski, Bolesław Stolarz i Emil Morgiewicz.

Wyszedł na wolność w sierpniu 1974r. W II połowie lat 70-tych angażował się w kolejne działania opozycyjne. 13 grudnia 1981r. Został na kilka godzin zatrzymany. W maju 1982r. wyjechał do USA gdzie współpracował z prasą polonijną. Na emigracji w ramach pracy niepodległościowej nawiązał współpracę z Juliuszem Nowiną-Sokolnickim, uważającym się w latach 1972-1990 za legalnego prezydenta RP na Uchodźstwie, od którego otrzymał funkcję ministra stanu.

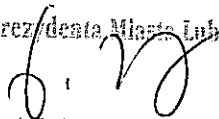
Marian Gołębiowski wrócił do kraju w 1990r. W połowie lat 90-tych nawiązał kontakty z prawniczym wydawnictwem WERS.

Dopiero pod koniec swego życia Gołębiowski doczekał się kasacji wyroku z początku lat 70-tych.

W kilka miesięcy po tym Marian Gołębiowski zmarł w Warszawie 18 października 1996r. Został pochowany na Powązkach w Alei Zasłużonych.

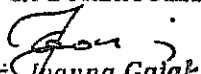
Odznaczony Orderem Virtuti Militari oraz Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zastępca Prezidenta Miasta Lublin

prof. nadzw. dr hab. inż. Stanisław Pic

ZASTĘPCA DYREKTORA

mgr inż. Joanna Gajak